

Acta sanctorum

quotquot toto orbe coluntur, vel a catholicis scriptoribus celebrantur, quae
ex Latinis et Græcis, aliarumque gentium antiquis monumentis

Quo dies primus et secundus continentur

Bolland, Johannes

Parisiis et Romae, 1866

§. II. Illustre Sancti genus, patria, tempus natale.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73889](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73889)

AUCTORE
C. B.

dicentis codice acceperit, Annotationibusque mox dictis auxerit, notatur desumptum. E priori, facta cum posteriori collatione, Gobelinianam lucubrationem, in capita et numeros pro more nostro, ut commodius visum est, distinctam, excudam, additis etiam, quod et ad Vitam, a Sigewardo scriptam, faciam, Annotationibus, quibus, quæ obscura sunt, illustrentur, corriganturque, quæ correctione indigent, si id sufficienter in Commentario prævio præstitum non fuerit.

in cuius decursu duo præterea alia Opuscula, quorum hic

19 Porro duo adhuc, quæ nonnulla, ad S. Meinulphum spectantia, edocent, penes nos exstant antiquiora Opuscula, alterum anno demum 1731 e tenebris erutum Monachique typis vulgatum, alterum hactenus ineditum. Primum ex his, quod Chronicon monasterii Bodecensis inscribitur, divisum est in partes quatuor diversas, quarum prima de monasterii Budicensis fundatione, ejusque ad canonicos Regulares translatione, secunda de primo ejusdem monasterii Priore, tertia de sex Prioribus, ab anno 1120 usque ad annum 1155 illud ipsum asceterium moderatis, ac quarta denique de miraculis, per S. Meinulphi intercessionem sub septimo Priore patris, tractatur. Auctor illius est Joannes Probus, e Congregatione Windesheimensi canonicus Regularis in monasterio Budicensi professus. Hic, cum esset diocesis Paderbornensis clericus, canonicis Regularibus, anno 1109 in monasterium Budicense primum inductis, sese ibidem socium una cum binis aliis Paderbornensibus clericis, uti ipsemet part. 1. cap. 6 docet, statim adjunxit, vitamque in sancto illo instituto ad annum ut minimum 1155 (miraculum enim, S. Meinulphi patrocinio tunc patratum, part. iv, cap. 6 narrat) indubie protraxit, ut adeo in narrandis iis, quæ, sive ad monasterium Budicense, sive ad S. Meinulphum spectantia, medio illo temporis spatio, inter annum 1108 et annum 1156 elapso, accidere, summam utique fidem mereatur: quam an etiam sibi adjungat, dum nonnulla alia, ætatem suam prægressa, refert, in decursu, si quando de iis sermo occurrat, discutiam.

datur notitia,

20 Ad Opusculum Ms., hactenus ineditum, jam pergo: hoc, quod magnæ admodum molis non est, monasterii Budicensis ad canonicos Regulares translationem, ejusdemque reformationem exponit. Auctor nomen suum nusquam prodit; nonnulla tamen suppeditat, quibus esse idem, qui alteram e Sancti Vitæ supra memoratis scripsit, Gobelinus Persona queat non immerito videri. Fuit enim, uti ipsemet docet, Joannem de Wale, canonicorum Regularium Suëllis Priorem, monasterium Budicense, antequam hoc ille reformandum acciperet, anno 1108 visitantem, comitatus, postque ecclesiasticum, cui Budicensis parochia ob unius e Wevelsburgensibus fratribus dynastis contumaciam fuerat subjecta, interdictum, in quantum id monasterium Budicense hujusque ecclesiam spectaret, curavit levandum: adhuc contra nonnullos, uti ipsemet pariter docet, capituli Paderbornensis canonicos Wilhelmo Montensi, Paderbornensium episcopo, Budicensis monasterii reformationem atque ad canonicos Regulares translationem quam maxime desideranti, constantissime adhæsit, cumque sævissimam deinde adversus se notam cerneret tempestatem, Paderborna alio se contulit; quæ omnia in Gobelinum Personam optime quadrant, utpote qui et officialis Paderbornensis munere functus sit, col-

lapsæ in religiosis familiis disciplinæ instaurandæ impense studuerit, hæcque occasione Bilveldiam Paderborna secedere fuerit compulsus, uti in ejus Vita apud utrumque Meibomium loco supra citato est videre.

21 At vero Opusculi, de quo hic, auctor, cum de tentata a Paderbornensi episcopo, astuque a mulieribus Budicensibus impedita reliquiarum S. Meinulphi ex ecclesia Budicensi ad Paderbornensem translatione sermonem instituit, fuisse refert hæc ab illis, appropinquante episcopo, in quodam equorum stabulo, turri ipsius ecclesiæ (Budicensis scilicet) versus Austrum affixo, sub paleis occultatas; id vero retro quandam capsam intra ecclesiam factum, ait in Cosmodromio suo ætat. 6, cap. 90 Gobelinus; quo hic occurrente inter hunc scriptorem et Opusculi auctorem dissensu fit, ut, an is sit Gobelinus, magnopere dubitem, maxime quod stylo etiam alter ab altero nonnihil dissidere videatur. Ut sit, Opusculi equidem auctor, quem præterea, utpote rerum minoris dumtaxat momenti scriptorem, nomine tenus nosse, non multum refert, suismet oculis, quæ scribit, pleraque conspexit, suamque, quæ admodum ipsemet in fine indicat, lucubrationem anno 1117 absolvit. Hæc, aliæque supra expensa, quæ Joannem Probum habet auctorem, in Commentarii hujus decursu, etsi neutra typis integra sit excudenda, usui subinde erunt, maxime cum de monasterii Budicensis ad canonicos Regulares translatione, cultu S. Meinulphi ibidem per hos instaurato, miraculisque, instauratorem hanc Sancti ejusdem patrocinio subsecutis, sermo instituetur. Usui erit et suis Paderbornensibus Annalibus Nicolaus Schatenus, Societatis nostræ sacerdos, aliique scriptores sive antiquiores, sive recentiores, quos, cum res feret, ferique poterit, nominatim expressos in medium adducam.

§ II. Illustre Sancti genus, patria, tempus natale.

Nobilissimo sane genere apud antiquorum Saxonum gentem (videsit de hac Operis nostri tom. II Octobris pag. 180) S. Meinulphum natum, Sigewardus, antiquior ejus biographus, a quo hæc in re nec Gobelinum, nec alium quemvis dissentientem invenio, luculentissime num. 6 docet. Verba, quibus id ibidem facit, hæc sunt: Tempore, quo gentem Saxoniam Karolus (Magnus nimirum) imperator imperio suo subegit, subactamque de idololatria ad fidem Christi transtulit, natus est de eadem gente (Saxonum, antiquorum scilicet) Mainulfus utroque parente admodum nobilibus. Ita ille, qui præterea Sancti matrem nuncupatam fuisse Wigthruth, num. 8 memorie prodit. Verum, quod fuerit vel parentis ejus nomen, vel nobilissimum illud, e quo ortus sit, genus, nusquam edicit, nec scio, an hoc vel apte hactenus a quoquam definitum sit, vel apte etiam, idoneis ad id deficientibus monumentis antiquis, definiri queat. Inter illustriores antiquioresque Westphaliæ, quæ Saxonie antiquæ pars fuit, familias non infimum locum tenuit, quæ, in dynastiam Buranam in episcopatu Paderbornensi ad fluvium Almam positam, tituloque Baronatus nobilitatam, diutissime dominata, præterito demum sæculo defecit in Mauritio Burano, qui, cum

E parentibus valde nobilibus natus est Sanctus; fuerit tamen

F

A cum ultimus esset masculus clarissimæ gentis suæ surculus, diuque tribunalis cæsarei Spire egisset præsidem, sæculi tandem, in quo, nuncupato etiam jam inde ab incunte adolescentia castilitatis voto, caelebs vixerat, omnino pertæsus, Societati nostræ nomen dedit, in eaque, cum sociis, non minus exhibitis virtutum exemplis, quam collatis beneficiis profuisset, mortalem hanc vitam cum immortalis, uti merito confidimus, anno 1661 commutavit.

familia Bur-
ramnus, ut
Genealogiæ
Burana au-
ctor,

23 E nobilissima illa Regulorum Burenium familia oriundum tradi S. Meinulphum, in Fastis Agrippinensibus ante adhuc laudatis ait Gelenius. Nec tantum id tradi asserit, ast etiam pro vero Opusculum illud non Scioppium, sed Balthasarem de Bunnighausen, Mauriti Burani mox laudati quondam pædagogum ejusdemque deinde, Cameræ Spirensis jam præsidis, multis annis æconomum et in dynastia Burana locum-tenentem, habere auctorem, in Notitia, quam exemplari mihi prælucenti adscripsit, discrete affirmat Joannes Grothausius, Societatis nostræ sacerdos supra adhuc nominatus, qui, quamquam, unde id didicerit, non elicit, vera tamen vel idcirco prædicare videtur, quod, ut libris, qui falsos mendacesque titulos præferunt, solenne est, typographi nomine ordinariique approbatione careat Burana, de qua hic, Genealogia, nec uspiam compareat in Scioppii Operum Catalogo, quem tom. XXXV Monument. de Viris in republica litteraria illustribus a pag. 178 usque ad pag. 230 Niceronus exhibet. Ut ut sit, illius equidem lucubrationis auctor, quisquam demum is fuerit, S. Meinulphum facit, ut jam supra innui, familia Buranum.

cujus hac de
re verba,
atque de
antiquæ

24 Is porro, inquit de S. Meinulpho sub suarum in Buranum stemma Annotationum initium, erat ex adelingis de Buren. Ut autem qui fuerint apud antiquos Saxones delingi, astudiosum lectorem edoceat, verbis jam recitatis hæc sequentia, ab instituto nostro, uti ex dicendis patesceat, non omnino aliena, proxime jungunt: Sic enim, ait, tum in Saxonia (Antiqua videlicet, Westphalia etiam complexa) honoris causa appellabantur Reguli, hoc est, ii, qui in cives, colonos et milites sive ministeriales imperium obtinebant; quos hodie in Italia et Hispania Titulatos, in Germania Hoch undt wolgeborne, id est, Benenatos, inclytos, illustres aut illustrissimos appellant. Hanc ad rem pertinent, quæ Nithardus Carolini sanguinis heros scribit lib. iv de Dissensionibus filiorum Ludovici Pii: « Saxonom » inquit, « gens » omnis in tribus ordinibus divisa consistit: » sunt enim inter illos qui Edelingi, sunt qui » Frilingi, sunt qui Lazzi illorum lingua dicuntur: Latina vero lingua hoc sunt: Nobiles, ingenuiles atque serviles. » Quos vero Hispani Cavalleros, hidalgos aut gentilhombres, id est, equites aut nobiles, Itali Gentilhuomini, Germani Edle aut vom adel, id est, Nobiles, aut de nobilitate, hodie dicunt, illis ante hoc centum annos vix nobilis appellatio, in Germania saltem, tribui solebat, sed Vesti modo Germanice audiebant, id est, firmi, quasi quibus jus aliquod in colonos et servos superiori auctoritate confirmatum esset: ex quo haud scio, an et feudale verbum Investire formatum fuerit, quasi esset in Vestorum numerum

cooptare. Tales vesti eorum, a quibus investiti fuerant, milites et ministeriales et fideles dicebantur, Germanice Knecht, knabe vel schalk, quæ voces puerum aut ministrum significant, quarum postrema mansit adhuc in Marschalck, quo verbo significatur is, qui equilis præfecturam gerit, et a stabulo est, aliterque Comes stabuli dicitur.

AUCTORE
C. B.

25 Mar enim Germanis dicebatur equus, et merrha, vel mercha pro equa hodie quoque apud multos in usu est. Quatuor porro generum erant ministeria, quæ milites investiti dominis suis præstabant. Alii erant ad mensam seu dapiferi, alii ad cameram seu cubicularii, alii ad cellam vinariam seu pincernæ, alii denique ad equile sive mareschalci, velut ex Ditmari libro quarto discimus. Tales ergo ministeriales, et oppida sibi subjecta qui habebant, eos exploratum est, fuisse regulos, sive illi principes aut duces, aut margravii vel marchiones, aut landgravii vel comites provinciales, sive comites modo aut nobiles domini, adelingi vel barones audirent, etsi recentior est baronis appellatio, qua multi omnes illos, quos Regulos dixi, comprehendunt. Hæc ille, quæ utcumque omnia probanda non appareant, Adelingi tamen nomen apud antiquos Saxones præcipue ac proprie idem, quod Germanice Edel herr, Latine nobilis dominus, significasse mihi videtur, idque ita ut, qui hoc titulo gauderent, verosimiliter, non secus ac postea comites, duces atque superioris ordinis nobiles, clientes beneficiarios sibi subjectos, terrasque seu oppida obnoxia habuerint. Et S. Meinulphum quidem, utpote qui, ut docui, parentes admodum nobiles habuerit, ex hujusmodi adelingis seu nobilibus dominis, unde illustres ejus natales magis adhuc elucescunt, esse indubie prognatum, nemo est, qui eat inficias. Verum illum esse etiam, uti ex jam dictis vult Genealogiæ Buranæ auctor, e determinata, quæ sæculo præterito in Mauritio Burano extincta est, illustri regulorum Burenium familia oriundum, unde constat? An ex eo forsitan, quod, ut etiam vult idem genealogus, familia illa jam tum Caroli Magni ætate, aut etiam citius inter adelingos seu nobiles dominos locum obtinuerit?

Saxonis adel-
lingis hic
recitantur,

26 Verum, ut hoc, quod nescio, an ulla ratione probari queat, gratis dederimus, hunc tamen, ut Sanctum familia fuisse Buranum, quis evincat, nihil omnino eliciet, nisi saltem hanc etiam ab ipsa Caroli Magni ætate aut citius dominatam fuisse probavit in illo terrarum tractu, qui complectebatur paternam Sancti hereditatem, in qua hic post monasterium Budicense condidit. Animadvertit id haud dubie anonymus, qui Meinulphum e familia Burana prognatum, in brevi quodam Scripto, penes me exstante, contendit; in hoc enim, quo illos Sancti natales probatos det, de Burenibus regulis ita proloquitur: Ante tempora Caroli Magni circum circa Budiken dominia sua habuerunt, veluti ex antiquis documentis demonstratur; in districtu enim Burenium olim non tantum illam partem, quæ adhuc baronatus Burenensis dicitur, sed etiam Almenam, Brenken, dominium Wevelsborg, Winnenberg et Sintfeldiam, in qua et Vesperte situm, in ipsorum comitatu (veluti antiqua scripta sonant) constituta fuisse, publica scripta docent. Ita ille, mox etiam, quæ hic laudat, publica scripta adducens: sunt autem diplomata diversa, e quorum priori quidem constat, familiam Buranam anno 1012 easallos clientesque beneficiarios sibi habuisse obnoxios, e

et scriptor
anonymus
putarunt,
F

reli-

AUCTORE
C. B.

reliquis vero intelligitur, eandem anno 1234 in Sinfeldia, anno 1308 in Winnenberg, anno 1570 in Brencken, que omnia loca a monasterio Budicensi valde remota non sunt, ac anno denique 1384 in Wevelburgensi dynastia, in cuius mediotulio idem monasterium, uti ipse ait, situm est, fuisse adhuc dominatam.

admodum est
dubium,

27 Verum quid tum? In omnibus illis antiquis documentis, ab anonymo productis, ne vel verbum occurrit, e quo Burensis regulos in memoratis locis vel ante Caroli Magni tempora, vel ipsa imperatoris huius aetate, quod tamen scriptori illi fuisse probandum, rerum fuisse potitos, utcumque conficias. Imo vero Bartholdo de Buren partem Wevelburgensis dynastie, cum hac primo a comitibus Arnbergensibus ad Waldecenses, ac deinde ab his ad ecclesiam Paderbornensem transisset, anno demum 1301 ab Ottone, Paderbornensi episcopo, in feudum fuisse concessam, ex antiquis litteris, a Ferdinando, Paderbornensi episcopo, in Monumentis Paderborn. pag. 228 et seq. recitatis, liquet: ut adeo quidquid vel laudatus anonymus vel Genealogie Burane auctor scribat, familia Burana ante Caroli Magni tempora aut ipsa etiam imperatoris huius aetate in Wevelburgensi dynastia, ac prout in terrarum tractu, paternam Sancti hereditatem, in qua hic monasterium Budicense condidit, complectente, dominata fuisse non videatur. Adhuc, etsi etiam ibidem tunc dominatam tantisper daremus, nec sic esset consequens, ut S. Meinulphus familia Burana certo existeret. Ut quid enim adelingi seu nobiles domini, e quibus Sanctus oriundus est, in quemdam Saxonie tractum imperium, quale in Antiqua Saxoniam adelingis seu nobilibus dominis competisse dixi, obtinere nequiverint, simulque aliquot bona atque inter hæc fundum, in quo Sanctus postea monasterium Budicense extruxit, in adelingorum seu regulum Burensium ditioe possidere? Omnibus itaque nature expensis, fueritne S. Meinulphus e familia Burana, an ex alia natus, admodum est incertum. Nec certius est, quo loco et quo determinato anno fuerit in lucem editus.

B

28 Ut id primo de loco natali ostendam, Sanctus, uti apud omnes in confesso est, atque ex dicendis patet, bona non pauca, a parentibus ad se devoluta, in quibus et ex quibus monasterium Budicense extruxit ac dotavit, in Paderbornensi Westphalie diocesi possedit; unde fit, ut, illum quidem esse in hac natum, vero sane non appareat absimile: verum cum Sanctus possessiones plures in variis ejusdem diocesis locis obtinuisse videatur, quo huius illum loco vicore nasci contigerit, nondum propterea exploratum habetur. Haud procul a loco, quo Sanctus monasterium Budicense condidit, Austrum versus absuit vicus, Bodeken appellatus, seu potius huius, utpote in quo illud ipsum monasterium situm fuisse videatur, paracialis cum adjacentibus domibus ecclesia, a qua ut monasterium a se extructum Sanctus distingueret, sacrum istud edificium (adi Gobelinum in Vita num. 18) non simpliciter Bodeken, sed Nien seu Neu-Bodeken, id est, Novum-Bodeken nuncupavit. Hoc tamen temporis lapsu nude et simpliciter Bodeken; illa vero Alt-Bodeken, id est, Vetus-Bodeken fuit vocata; quod idcirco forsitan factum fuerit, quod, cum penitus esset collapsa vel saltem ruinæ proxima, vicani Budicenses, ea deserta, ecclesiam, monasterio Budicensi adjunctam, in parocialem suam, legitima interveniente auctoritate, acceperint. Ita

uti etiam quo
diocesis Pa-
derbornensis

C

29 Tiliam admodum annosam, S. Meinulphi dictam, in vico Alt-Bodeken aetate sua fuisse, asserenti Joanni Probo credo; verum illam vel fuisse tam vetustam, quam inquit, vel a Sancti natalitate, que sub eadem acciderit, accepisse nomen, fidem non facit ea, quam allegat, rudis rusticanti vulgi traditio. Assertæ nihilominus tiliæ S. Meinulphi vetustati fauet, nec traditioni, que Sanctum sub illa natum, proliit, refragatur Joannes Gamansius, Societatis nostræ sacerdos, in Mss. suis, quas seculo præterito ad Majores nostros misit, de S. Meinulpho Notitiis. In his enim de S. Meinulphi tiliâ, quam ipsemet viderrat, ita scribit: Extra monasterium Bodecense medii quadrantis spatium via amenissima per quercetum, multiplici serie arborum pulchre consitum..., aditur et visitur S. Meinulphi juxta viam publicam tiliâ; ad quam ipse a matre ex Furstenberg metu Caroli Magni Stadbergam obsessuri fugiente fuerit in lucem editus, vel quam ipse in vivis plantavit. Ad hanc singulis annis Feria tertia Rogationum parochia Harenensis, hora una dissita, supplicatum (an forte ad Budicense Sancti monasterium?) veniens stationem suam habet. Hæc ille, docens scilicet, tiliam S. Meinulphi dictam, nomen suum ab hoc non quidem definite idcirco, quod sub illa Sanctus natus sit, sed tantum sub disjunctione vel ex hoc, vel ex eo, quod a Sancto, in vivis adhuc superstite, fuerit plantata, traxisse, illamque adeo, quod hinc, utrolibet admissio, perinde est consequens, jam inde a Sancti aetate stetit. Verum quid ni tiliâ, quam vidit Gamansius, S. Meinulphi vocari potuerit, non quidem, quod hic sub illa natus esset aut eandem plantasset, verum quod vetustiori, a S. Meinulpho plantata, ideoque S. Meinulphi nuncupata, fuisset vel proxime, vel post unam aut plures, quibus idem propterea adhaesisset nomen, suffecta? Quid ni etiam a Sancti effigie, que ei aliquando fuerit affixa, aliæ ignota ex causa ita appellari potuerit? Nec aliud de tiliâ, a Joanne Probo memorata (hanc enim a tiliâ Gamansio visa, utpote quæ isti, præ vetustate jam fatiscenti ac caducæ, verosimillime fuerit substituta, reor diversam) est statuendum; ut adeo ex tiliâ, S. Meinulphi dictæ, appellatione argui nequeat, vel hunc illam plantasse, vel sub eadem esse natum.

suspicio, quod eam tunc, cum a sanctimonialibus ad canonicos Regulares transit, fuisse parocialem, in monasterii Budicensis Chronico Joannes Probus (adi de hoc seculi xv scriptore num. 49) loco non uno indicet, quodque in diocesis Paderbornensis parociarum Catalogo, quem penes me habeo, una dumtaxat parocia, nomine Bodeken, nulla autem, nomine Alt-Bodeken, occurrat. Ut sit, quo ad rem jam veniam, Joannes Probus in Opere mox laudato pag. 48 et 49 refert, in vico, dicto Alt-Bodeken seu Alten-Budeken, aetate sua a monasterio Budicensi haud procul (liberiorum vitio quasi ad triduum milliare loco cit. perperam notatur) fuisse tiliam admodum annosam, S. Meinulphi tiliam idcirco appellatam, quod sub illa hic, uti idem scriptor e scribis monasterii Budicensis accolis, progenitorum traditione rem noscentibus, sese audivisse, loco cit. ait, a matre sua Wichtrude, Caroli Magni exercitus metu ex ædibus profuga, fuerit in lucem editus.

30 Et vero alibi indubie natus fuerit, si vera sit alia penes me exstant de eo Notitia; secundum hanc enim in Furstenberg, diocesis Paderbornensis

D

loco

E

F

et quo ante

fuerit in lu-

cem editus,

sis

A nensis loco, *cujus ipse fuerit dominus ejusque in Notitia Gamansiana, proxime huc transcripta, mentio fit, fuerit in lucem editus, testantibus id antiquis tabulis, quas sese legisse, Gamansio nostro ætate procectus monasterii Budicensis procurator asseruit. Verum cum non addatur, quæ qualesve fuerint illæ tabulæ, nescio, an fidem integram mereantur, nihiloque certior inde evadit locus Sancti natalis, quem nec aliunde tuto eruas. Quod jam ad annum, quo Meinulphus natus sit, spectat, illum nec Sigewardus, Sancti biographus, aliive scriptores antiqui, nec ulla probata atque indubix fidei monumenta, unde ut plane sit incertus, necessum est, diserte exprinunt, aut etiam quid suppeditant, ex quo eundem apte definit. Sigewardus tamen exhibet indicia, ex quibus saltem, quandonam natus sit Sanctus, latiori modo habeatur compertum. Id enim (vide ejus verba num. 22 recitata) factum scribit tempore gesti a Carolo Magno adversus Saxones antiquos belli; cum autem hoc ab anno 772 ad annum usque 804, uti inter omnes scriptores convenit, per continuos triginta tres annos (ita Eginhardus in Vita Caroli Magni loquitur) duravit, fuit secundum Sigewardum intra illud temporis spatium, quod inter annum 771 et annum 805 excurrit, S. Meinulphus in lucem editus.*

hoc tamen partim ex ætate, qua canonicus Paderbornensis se junxit,

31 Sed tempus Sancti natale ex Sigewardo paulo etiam propius modo determinemus. Hic Sancti biographus, *cujus omnia verba, ad institutum nostrum hic spectantia, ut dicenda clarius intelligantur, huc transcribo, num. 9 et 10 sic habet: Puer autem Meinulphus sub jure scholari ad disciplinam dispositus litterarum, ex dispositione ascendit ad habitum earum, et quod scientiæ literalis habuit, usu operis devotus excoluit. Quippe quia viam, quæ ducit ad vitam, artam et angustam existere scivit, jam de tenero ungui studiis asperioribus mentem formavit... Cum autem excederet e scholis, excessit etiam desiderium mundani honoris, integra mente migrans ad propositum canonicæ legis in loco, qui dicitur Paterbrunno. Hic eum ejusdem loci pontifex, ipse quidem virtutum gloriosus artifex, nomine Baduradus, benignissima cura nutriendum suscepit, susceptumque largissimo paternitatis et gratiarum sinu refovit. Hæc Sigewardus, ex quibus colligendum videtur, Sanctum sane non diu ante annum 793 esse natum: Baduradus enim, uti ex iis, quæ apud nos in S. Hathumaro, proximo ejus in sede Paderbornensi decessore, tom. II Augusti pag. 452, num. 19 et binis seqq. dicta sunt, facile colliges, ante annum 815 sedere non cepit; cum ergo abs illo jam episcopo, prout Sigewardi verba proxime huc transcripta innuunt, S. Meinulphus admodum adhuc juvenis et vixit scholis egressus canonicis Paderbornensibus fuerit adlectus, qui fieri queat, ut hic diu ante annum 793 natus sit?*

partim ex ætate, qua obiit, anno circiter 795 accidisse videtur.

32 Nec diu etiam post hunc annum id factum mihi suadet Sancti, qui ætate maturus seu grandævus obiisse, a Sigewardo in Vita num. 26 traditur, tempus emortuale, quod minus alioquin ab anno 847, cui a plerisque scriptoribus innectitur, foret renovendum. Fuerit itaque Sanctus, uti ex jam dictis pronum est eruere, non improbabili ter anno circiter 793 natus. Etsi porro Schatenus in Annalibus Paderbornensibus pag. 46 et seq. ea litteris consignet, ex quibus consequens est, ut S. Meinulphi natiuitatem contra nonnullos, qui eam anno 777 perperam affigunt, in

Octoberis Tomus III.

annum dumtaxat 779 aut proxime sequentem differat, esse nihilominus eandem etiam diutius differendam, quisque, quantum opinor, ex jam dictis statuet, maxime cum certius etiam in opinione jam assignata, qua anno circiter 793 illigatur, evanescat periculum, ne, quod cautum præterea loco cit. Schatenus vult, Sanctus noster longius, quam verosimile sit, vixisse adstruatur. Nec refert, in illa tempus ejus emortuale ultra annum 847, cum quo a plerisque scriptoribus componitur, a nobis differri; nullus enim ex his, utpote qui omnes a Meinulphi ætate remotissime floruerint, certam atque indubitam fidem facere potest, nec illam mortis, ab hoc obita, dilationem longiori, quam Sigewardi, qui Sanctum ætate jam maturum seu senem abiisse e visis, scribit, auctoritas exigere videatur, annorum spatio infra definiemus, ita scilicet faciendum rati, non quod ad id auctoritas quæpiam irrefragabilis compellat, sed quod non longius, quam necesse sit ratione suadeat, a communiore receptorique scriptorum, etiam recentiorum, opinione recedere, sit consultum.

AUCTORE.
C. B.

§ III. Baptismus, educatio, vitæ institutum: quod, qualeque id fuerit et quandonam susceptum.

Relata Sancti natiuitate, mox patris ejus obitum, matris Wichtrudis, de stupro, sibi a mariti defuncti fratre illato, expostulaturæ, ad Carolum magnum accessum, hujusque occasione baptismum, parulo Meinulpho, qui, licet jam ætas ei concessisset virtutem ambulandi, sacris tamen undis tinctus nondum fuerat, tunc demum, ipsomet Carolo Magno sponsore, collatum, n. 7 et 8 enarrat Sigewardus, antiquior ejus biographus. Atque hæc quidem omnia anno 783 innectit in Annalibus Paderbornensibus pag. 47 Schatenus; verum, cum Sanctus, ut § precedenti probavi, diu ante annum 793 natus non sit, scriptori isti nec hic assentiri queo. Gobelinus Persona in Meinulphi Vita, prout, mutato stylo, apud Surium ad hunc diem exstat excusa, initio sic scribit: Anno Dominicæ Incarnationis septingentesimo septuagesimo septimo, cum Carolus Magnus eam Saxoniam partem, quam nunc Westphalam vocant, bello subegisset, omnes majores natu ejus regionis venerunt ad eum Paderbornam, uno dempto Witikindo, viro primario, quem nonnulli regem, alii duces fuisse arbitrantur. Il autem, qui ad Carolum venere, omnes in eodem loco salutaribus baptismi undis expiati sunt, visumque est Carolo regi illic episcopi sedem constituere.

Sacris baptismi undis,

F

34 Itaque tertio abhinc anno parvam ibi construxit ecclesiam, eamque, quod locus necdum munitus esset, Herbipolensi episcopo tum commendavit. Porro anno inde decimo quinto canonicum ecclesiæ Herbipolensis Hatumarium, natione Westphalum, primum illic episcopum instituit; ejus episcopatus anno quarto Leo Pontifex Romanus, ejus nominis tertius, ab æmulis Roma pulsus, ad regem Carolum Paderbornam venit, et ab eo honorifice in primis acceptus sedem illam Apostolica auctoritate confirmavit;

ipsomet Carolo Magno sponsore.